

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: staż. Justyna Krawczyk

przy udziale oskarżyciela: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 25.09.2018 r., 13.11.2018 r., 18.12.2018 r. i 21.01. 2019 r.

sprawy przeciwko J. S. (1) /S./ urodzonemu (...) w B., synowi S. i J. z domu W.,

obwinionego o to, że

I w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.09 na drodze krajowej (...) B. na wysokości miejscowości Z. gm. B. woj. (...) jadąc jako kierujący samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) i będąc wyprzedzanym przez kierującego pojazdem P. B. M. (1), wbrew zakazowi zwiększał prędkość nie pozwalając się wyprzedzić,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 6 (...),

II w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.10 na drodze krajowej (...) B. na wysokości miejscowości Z. gm. B. woj. (...) jadąc jako kierujący samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...)(...) wbrew obowiązkowi i bez uzasadnionej przyczyny nagle podjął manewr hamowania zmuszając jadącego z tyłu kierującego pojazdem P., B. M. (1), próbującego chwilę wcześniej wyprzedzić w/w, do nagłego hamowania i zmiany kierunku jazdy, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw i 90 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt. 2 (...),

III w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.11 na drodze krajowej (...) w miejscowości W. gm. B. woj. (...) na skrzyżowaniu z drogą gminną, oznakowanym znakami: (...) „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną z prawej strony” oraz znaku (...) „linia podwójna ciągła” wyznaczająca oś jezdni, wbrew zakazowi wyprzedzał na tzw. „trzeciego” pojazd ciężarowy,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw i 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt. 3,

1) obwinionego J. S. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z punktów od I do III wypełniających kolejno dyspozycję art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 - czyn z pkt. I), art. 86 § 1 kw i 90 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 - czyn z pkt. II), art. 92 § 1 kw i 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 - czyn z pkt. III) z tą zmianą w opisach czynów z punktu II i III, że w miejsce zwrotu „samochodu osobowego” przyjmuje zwrot „samochodem osobowym” oraz z tym uzupełnieniem opisu czynu z punktu II, że po słowie „drogowym” dodaje zwrot „dla podróżujących tym samochodem B. M. (1) i jego matki R. M.” i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza mu łącznie karę 500 (pięćset) złotych grzywny;

2) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych opłaty i kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

Sygn. akt II W 288/18

UZASADNIENIE

W dniu 25 stycznia 2018 roku około godziny 19.20 B. M. (1) jechał w kierunku P. drogą (...) jako kierujący samochodem P. o nr rej. (...). Razem z nim na przednim fotelu pasażera jechała jego matka R. M.. Kiedy B. M. (1) chciał wyprzedzić jadący przed nim pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), kierujący tym samochodem nagle zaczął przyspieszać na odcinku około 500 metrów i uniemożliwił wykonanie tego manewru. B. M. (1) zrezygnował z wyprzedzenia tego pojazdu i zaczął mrugać światłami kierującemu V. (...), którym okazał się być znany mu osobiście J. S. (1). Nie trąbił, ponieważ klakson w jego aucie był zepsuty. Chciał mu zwrócić w ten sposób uwagę na jego postępowanie. Wtedy obwiniony zaczął gwałtownie hamować, wymuszając w ten sposób na kierującym P. podjęcie manewrów obronnych celem uniknięcia uderzenia w tył pojazdu kierowanego przez J. S. (1). Następnie obwiniony na skrzyżowaniu z drogą gminną, oznakowanym znakami: (...) „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną z prawej strony” oraz znaku (...) „linia podwójna ciągła” wyznaczająca oś jezdni, wbrew zakazowi wyprzedzał na tzw. „trzeciego” pojazd ciężarowy.

/dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego J. S. (1) k-73v-74 i k-75 w zw. z k-24 od słów „posiadam prawo jazdy” do słów „mojego zachowania”, zeznania świadków B. M. (1) k 74odw.-75, w zw. z k-6 odw. od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „sprawcy wykroczeń” i z k- 10 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „nie zastali S.”, zeznania R. M. k- 75odw-76 w zw. z k- 12 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „całość sytuacji” i z k- 42 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „możliwości prawnych”/

B. M. (1) jechał za pojazdem kierowanym przez J. S. (1), a w tym czasie R. M. poinformowała o zdarzeniu Policję, dzwoniąc na numer alarmowy. Obwiniony zjechał z drogi (...) w kierunku miejscowości M., gdzie zatrzymał się koło posesji. B. M. (1) zaparkował swój samochód, tak by uniemożliwić ucieczkę obwinionemu. J. S. (1) otworzył okno pojazdu i zapytał pokrzywdzonego, czego od niego chce. Wtedy B. M. (1) poinformował go, że wezwał Policję w związku z jego wykroczeniami i prosił go o pozostanie na miejscu do czasu przyjazdu patrolu. J. S. (1) jednak zamknął okno pojazdu i wjechał nim w głąb posesji.

/dowód: zeznania świadków B. M. (1) k 74odw.-75, w zw. z k-6 odw. od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „sprawcy wykroczeń” i z k- 10 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „nie zastali S.”, zeznania R. M. k- 75odw- 76 w zw. z k- 12 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „całość sytuacji” i z k- 42 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „możliwości prawnych”, nagrania zarejestrowane na płytach k-88odw. w zw. z k-17 i k-21, protokół oględzin płyty k-18-1 stenogram z nagrania k-22/

Kiedy na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji zbadali B. M. (1) na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem negatywnym. Udali się na posesję, gdzie wjechał obwiniony, jednak nie zastali go. Posesja ta miała dużą powierzchnię i znajdował się tam drugi wyjazd. Polecili pojechać pokrzywdzonemu na Komendę Powiatową Policji w B. celem sporządzenia stosownej dokumentacji.

/dowód: zeznania świadków B. M. (1) k 74odw.-75, k. 10 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „nie zastali S.”, R. M. k. 75odw., k. 12 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „całość sytuacji”, S. F. k- 76 w zw. z k- 42 od słów „w dniu 25 stycznia” do słów „możliwościach prawnych”/

J. S. (1) nie posiada wpisów w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

/dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k- 26/

J. S. (1) w dniu 10 kwietnia 2017 roku zgłosił się do Komisariatu Policji w G. i poinformował o tym, że w dniu 09 kwietnia 2017 roku około godziny 22:30 kiedy jechał w kierunku miejscowości Z.. W pewnym momencie dogonił

go pojazd marki A. (numerów rejestracyjnych nie pamiętał) miał na dachu niebieski sygnał świetlny. Kiedy on się zatrzymał, samochód ten stanął za nim, ale nikt z niego nie wysiadł. Po chwili pojazd ten wycofał i odjechał. W dniu 26 marca 2018 roku J. S. (2) zgłosił na Komisarzacie Policji w G., że koło godziny 20.00 w dniu 25 marca 2018 roku, kiedy wracał ze stacji paliw z utargiem jechał za nim samochód i mrugał światłami. Obawiał się, że to mógł być napad.

/dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego J. S. (1) k-73v-74 i k-75 w zw. z k-24 od słów „posiadam prawo jazdy” do słów „mojego zachowania”, zeznania świadka G. S. k-88v, notatka urzędowa k-29, k- 30/

Obwiniony J. S. (1) ma (...) lata. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w kwocie około 2000 zł miesięcznie. Jest żonaty. Nie ma nikogo na utrzymaniu.

/dowód: wyjaśnienia obwinionego k- 73 odw./

J. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że tego dnia wiózł utarg ze stacji benzynowej. Jest przeszkolony co do konwojowania pieniędzy. Wcześniej miał sytuację, że napadnięto go i strzelano do niego. Innym razem zatrzymał go samochód z kogutem na dachu, a było to auto prywatne. To zostało zgłoszone na Policję, ale auta nie odnaleziono. Sytuacja, która miała miejsce 25 stycznia 2018 roku, jest wynikiem tych poprzednich zdarzeń. Kiedy jechał z pieniędzmi, samochód P. jechał za nim i zaczął agresywnie mrugać światłami i trąbił. Obwiniony wyjaśnił, że poczuł się zagrożony. Wtedy ten pojazd ponownie próbował go wyprzedzić na linii ciągłej, a także z prawej strony. J. S. (1) twierdził, iż poruszał się z prędkością około 90 km/h. Kiedy wyprzedził samochód ciężarowy, myślał że ten pojazd, który próbował mu zajechać drogę nie będzie go gonił. Jednak on jechał za nim. Obwiniony więc uciekł do swojego domu. Wjechał na posesję i nie zamknął bramy. Po 40 minutach wyszedł z domu chciał jechać do G. na kolejną stację, ale pojechał zgłosić sprawę na komendę. Kiedy był w domu próbował dzwonić na Policję, ale się nie dodzwonił. Obwiniony przyznał, że przed posesją B. M. (1) zajechał mu drogę i przez szybę on zapytał go, czego od niego chce. Obwiniony wyjaśnił dodatkowo, że czuł się zagrożony tą sytuacją i zaprzeczył aby wyprzedzał pojazd „na trzeciego”, zresztą według niego nie było możliwości, żeby na tym skrzyżowaniu w ten sposób wykonać manewr wyprzedzania

/dowód: wyjaśnienia obwinionego J. S. (1) k. 73 odw.-74 w zw. z k. 24 od słów „posiadam prawo jazdy” do słów „mojego zachowania”, k- 75 i k- 89/

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony J. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów. Przemawiają za tym, zwłaszcza zeznania B. M. (1), który opisał przebieg wydarzeń w bardzo logiczny i przekonujący sposób. Precyzyjnie przedstawił całą sytuację, która miała miejsce na drodze. Ponadto, relacja B. M. (1) była spójna i konsekwentna, a podczas kolejnych przesłuchań świadek, podtrzymując wcześniejsze zeznania, przekonująco je uściślał, co doprowadziło Sąd do wniosku, że jego zeznania zasługują na wiarę.

Wersja zdarzeń przedstawiona przez B. M. (1) znalazła potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. W szczególności, poparta została zeznaniami świadka R. M., która jechała razem z nim samochodem na przednim fotelu pasażera. Widziała, że syn musiał podejmować manewry obronne wskutek niewłaściwego zachowania obwinionego na drodze. Relacja wymienionego świadka jest w pełni zbieżna z zeznaniami B. M. (1), gdyż nie zachodzą między nimi istotne sprzeczności.

Wymienione wyżej zeznania znajdują odzwierciedlenie w zgłoszeniu interwencji jakiego w trakcie jego trwania dokonała R. M.. Była w telefonicznym kontakcie z funkcjonariuszem Policji, na bieżąco relacjonując zachowania obwinionego. Zgłoszenie to w formie nagrania, jak i stenogramu stanowi dopełnienie i potwierdzenie zaistniałego stanu faktycznego. Ponadto ww. dowodom odpowiadają zeznania funkcjonariusza Policji S. F., który przyjechał pod posesję w M. po dokonaniu przez R. M. zgłoszeniu. Nie zastał tam jednak obwinionego, w budynkach było ciemno, a jego poinformowano, że na posesji znajduje się druga brama wyjazdowa. S. F. jako funkcjonariusz publiczny nie miał interesu w tym, aby bezpodstawnie obciążać obwinionego, dlatego jego zeznania Sąd uznał za wiarygodne.

Wiarygodne dla Sądu są notatki urzędowe sporządzone przez funkcjonariuszy z Komisariatu Policji w G., kiedy J. S. (1) zgłaszał dwukrotnie sytuacje, w których czuł się zagrożony wioząc utarg ze stacji paliw. Obwiniony jednak co do zatrzymania go przez pojazd marki A. z sygnałem świetlnym na dachu nie żądał ścigania tych osób. Notatki te w pewnym sensie świadczą o tym, że obwiniony, zabierając ze stacji utarg i przewożąc go samochodem, miał wzmożoną czujność oraz obawiał się napadu. Sad dał wiarę zeznaniom świadka G. S., która będąc żoną obwinionego, potwierdziła fakt przewożenia przez męża pieniędzy z utargu w dniu zdarzenia, a także potwierdziła, że miał on w przeszłości niebezpiecznie wyglądający incydent podczas przewożenia utargu.

Ponadto Sąd uznał za wiarygodny dokument w postaci informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, gdyż sporządzony został przez uprawnione do tego organy i nie był kwestionowany przez strony.

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za prawdziwe w tej części, której podał, że przewoził pieniądze z utargu w dniu zdarzenia i wystraszył się widząc jadący za nim samochód dający znaki światłami, że może być to próba zatrzymania go w związku z przewożonymi pieniędzmi samochodem. Potwierdziła się także informacja, że w przeszłości miał co najmniej dziwne zdarzenie w analogicznej sytuacji. Nie zasługują natomiast na wiarę jego wyjaśnienia w tej części, której stwierdził, że nie dopuścił się wykroczeń opisanych w stawianych mu zarzutach. Tego rodzaju wyjaśnienia stanowią przyjętą przez niego linię obrony. Niezależnie od obaw obwinionego dla innych użytkowników ruchu drogowego przede wszystkim pokrzywdzonych B. M. (1) i jego matki tego rodzaju zachowanie obwinionego podczas kierowania samochodem było niebezpieczne i bezpośrednio zagrażało ich bezpieczeństwu. Obwiniony uniemożliwił B. M. (1) wykonanie manewru wyprzedzania, a kiedy ten chciał światłami zwrócić uwagę na jego naganne zachowanie, obwiniony gwałtownie bez powodu hamując spowodował zagrożenie w ruchu dla kierującego pojazdem marki P. oraz pasażerki. J. S. (1) następnie, zdając sobie sprawę z tego, iż popełnił wykroczenia i z tego powodu może mieć nieprzyjemności, postanowił szybko uciec przed pokrzywdzonym i wyprzedził w miejscu niedozwolonym samochód ciężarowy. Nie przewidział jednak, że B. M. (1) pojedzie za nim, a jego matka B. M. (2) i wezwie patrol Policji.

Ponadto skoro obwiniony tak obawiał się, iż może to być napad powinien udać się swoim samochodem w miejsce, gdzie jest większy ruch, a przede wszystkim po zdarzeniu powinien od razu udać się na Policję. Tymczasem on uciekł na swoją posesję oddaloną od głównej drogi i przez okno pytał „goniącego” go pokrzywdzonego, czego od niego chce i nie zaczekał na patrol Policji, żeby wyjaśnić sprawę, tylko oddalił się z posesji. Nie bez znaczenia jest także okoliczność, iż J. S. (1) nie zadzwonił nawet na Policję, kiedy był na swojej posesji i ciągle obawiał się, że został napadnięty.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie ma wątpliwości, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów polegających na tym, że:

- w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.09 na drodze krajowej (...) B. na wysokości miejscowości Z. gm. B. woj. (...) jadąc jako kierujący samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) i będąc wyprzedzanym przez kierującego pojazdem P. B. M. (1), wbrew zakazowi zwiększał prędkość nie pozwalając się wyprzedzić,

tj. wykroczenia wypełniającego dyspozycję z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 6 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U z 2017 r., poz. 1260)

- w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.10 na drodze krajowej (...) B. na wysokości miejscowości Z. gm. B. woj. (...), jadąc jako kierujący samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) (...) wbrew obowiązkowi i bez uzasadnionej przyczyny nagle podjął manewr hamowania, zmuszając jadącego z tyłu kierującego pojazdem P., B. M. (1), próbującego chwilę wcześniej wyprzedzić w/w, do nagłego hamowania i zmiany kierunku jazdy, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla podróżujących tym samochodem B. M. (1) i jego matki R. M.;

tj. wykroczenia wypełniającego dyspozycję z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 90 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U z 2017 r., poz. 1260)

- w dniu 25 stycznia 2018 r. ok. godz. 19.11 na drodze krajowej (...) w miejscowości W. gm. B. woj. (...) na skrzyżowaniu z drogą gminną, oznakowanym znakami: (...) „skrzyżowanie z drogą podporządkowaną z prawej strony” oraz znaku (...) „linia podwójna ciągła” wyznaczająca oś jezdni, wbrew zakazowi wyprzedzał na tzw. „trzeciego” pojazd ciężarowy, tj. wykroczenia wypełniającego dyspozycję z art. 92 § 1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U z 2017 r., poz. 1260).

Przy wymiarze kary Sąd przyjął jako okoliczności obciążające dużą wagę naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia, tzn. naruszenie istotnych zasad ruchu drogowego w miejscu, gdzie odbywał się ruch innych pojazdów i narażenie pokrzywdzonych na realne niebezpieczeństwo spowodowania kolizji.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął, że motywem podjęcia niebezpiecznych manewrów na drodze przez obwinionego przynajmniej na początku była obawa, że ktoś go chce zatrzymać z powodu przewożonego utargu, dotychczasową niekaralność za wykroczenia drogowe.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd wymierzył obwinionemu za ww. wykroczenia na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i § 3 kk łącznie karę grzywny w kwocie 500 złotych. Jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej. Podnieść należy, że obwiniony nie jest „piratem drogowym”, a po prostu jest przewrażliwiony na punkcie swojego bezpieczeństwa w związku z nieprzyjemnym incydem, który go spotkał w przeszłości.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 § 1 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (por. § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118 poz. 1269).